

Е. С. Томпсонъ.

Яребица.

По хълма, обрасълъ съ рѣдъкъ храсталакъ, слизаше яребица съ дванадесетъ пилци. Тя ги водѣше къмъ бистрия изворъ въ блиския долъ. Едва единъ день бѣ миналъ, откакъ бѣха излупени, но тѣ вече можеха да крачатъ доста бързо.

Майката бавно прѣстѣпяше напрѣдъ и тихичко кѣткаше пилцитѣ си. Отврѣме-наврѣме се поспираше и внимателно разглеждаше всѣко дърво, всѣки храстъ, всѣка трѣвица: като-чели навсѣкждѣ търсѣше врагове. А врагътъ, наистина, не бѣ далечъ: изъ слога на близката ливада излѣзе лисица и тръгна по сѣщия пѣтъ, изъ който вървѣше яребицата съ челядѣта си. Навѣрно, тя щѣше да ги види или пъкъ щѣше да забѣлѣжи слѣдитѣ имъ.

Нѣма врѣме за губене.

„Къррръ! къррръ!“—повика тихо майката, и малкитѣ въ мигъ се разбѣгаха на различни страни. Едно се скри подъ листата на близкия храстъ, друго се мушна между два корена, трето се пхна подъ купъ сухи клончета и кори, четвърто се сгуши въ една трапчинка. Изпокриха се всички. Само едно яребиче не намѣри, дѣ да се скрие; то застана на една широка жълта трѣска и затвори очи, като мислѣше, че така никой не ще го види.

Старата яребица хвъркна право срѣщу врага, кацна на нѣколко крачки прѣдъ него и заплѣска крилѣ като ранена.

Милостъ ли просѣше тя отъ жестоката лисица? О, не! Тя не бѣ така глупава.

Подмамена отъ неочаквания близъкъ ловъ, лисицата чевръсто се хвърли върху яребцата и се опита да я зграбчи, ала послѣдната веднага се от-